

YOUNG-MOK HWANG TESTVÉR

A gyülekezetünk Kuchang belvárosától körülbelül 3 km-re délre feküdt, Jangpaliban. Ha valaki keresztülment a Kuchang belvárosát átszelő nagy folyón, akkor egy út indult onnan a földekhez, amely olyan keskeny volt, hogy az autók alig bírtak végighaladni rajta. Ezen az úton három kilométerrel arrébb egy kis falu feküdt - Jangpali. Jangpalin túl, egy magasabban fekvő faluba, Gomshilba vezető út mentén volt a gyülekezetünk, egy folyónál.

Vásári napokon a Gomshilban lakók gyakran elhaladtak a gyülekezetünk mellett, amint a piacra tartottak. Így már csak abból is tudtam, ha vásári nap volt, hogy láttam a gyülekezetünk mellett elmenő embereket. Kuchangban minden ötödik nap volt piac.

Minden piaci napon odamentem és tanúságot tettem. Miközben dicséreteket énekeltem, az emberek körém gyűltek és megnézték. Ezt követően hirdettem az Evangéliumot, és egyénileg is beszélgettem emberekkel. Egy nap a tanúságtételről visszatérőben egy fiúval találkoztam, aki úgy tizenöt-tizenhat évesnek nézett ki. Rosszul öltözött volt, és nagyon félénknek tűnt. Odahívtam, és beszéltem neki Jézusról. Hirdettem az Evangéliumot, és elég meglepő módon a fiú elfogadta, és üdvösséget kapott. Gomshilban lakott, két kilométerre Jangpalitól, és Yo-ung-Mok Hwangnak hívták. Annyira örültem, hogy megkértem, hogy jöjjön el a gyülekezetbe vasárnap délelőttönként és esténként, valamint szerda esténként is.

Elérkezett a vasárnap, a fiú azonban nem jött el. Valamennyit vártam rá, de utána el kellett kezdenem az Istentiszteletet. Nagyjából egy hónap múlva azonban egyszer csak megjelent. Nagyon örültem, hogy újra látom, beszélgettünk és imádkoztunk is együtt. Megkérdeztem, miért nem jön vasárnaponként, és unszoltam, hogy látogassa a hétvégi alkalmakat. Mikor az arcába néztem, örömteli volt a tekintete, azonban kissé nehéz volt fenntartani a társalgást, mert nem válaszolt. Azon a napon a testvér távozott, és soha többé nem jött. Azon gondolkoztam magamban: "Miért nem jön, ha mindig otthon van, semmit sem csinál, és nem jár iskolába sem?" Később megtudtam, hogy bér munkásként dolgozik, állatokat gondoz Gomshilban. Azt mondta, hogy szeretne eljönni a gyülekezetbe, és hallgatni a Biblia szavait, de nem tud, mert a munkaadójánál dolgozik. A kérésemet, hogy jöjjön a gyülekezetbe, megterhelőnek érezte. Így hát azt mondtam Hwang testvérnek,

- Hwang testvér, nincs semmi, amit Isten ne tudna megtenni. Imádkozzunk Istenhez. Bár dolgoznod kell a gazdánál, ha imádkozunk Istenhez, Ő el fogja vezetni az életedet arra, hogy járhasz az Istentiszteletekre.

Ha a körülöttünk lévő valóságra tekintettünk, ez lehetetlennek tűnt. De én úgy láttam mind-
ezt, hogy ha Isten utat nyit, akkor semmi sincs, ami nem lehetséges. Így hát azt mondtam neki,
hogy imádkozzunk.

ÉN NEM VAGYOK ILYEN EMBER

Nem sokkal később beköszöntött a tél. Egy újabb vásári nap állt előttünk, én pedig elhatáro-
tam, hogy tizenegy óra körül kimegyek a piacra tanúságot tenni. Tízóráimmal a kezemben
éppen indulni készültem, mikor úgy hallottam, hogy nagy felfordulás és aggodalom van kint a
falubeliek körében. A hangokból rájöttem, hogy tűz fut végig Gomshilon. Nagy tűz volt, éppen
a tél közepén. Abban a pillanatban, amint mindezt megértettem, felpattantam a biciklimre, és
a belvárosba hajtottam, hogy értesítsem a tűzoltókat. A belvárosban fekvő piac előtt össze-
gyűlt emberek körében élénk sustorgás volt. Észrevettem, hogy mind Gomshilba valósiak vol-
tak. "Mit csináltok itt? Gyertek siessünk, menjünk vissza!" De nem számított, mennyire noszo-
gattam őket, csak beszélgettek tovább egymás közt, nem tudva, mitévők legyenek : "Nem
gondolod, hogy lángra kapott a házam, ugye?"

Megpillantottam a Gomshil felé tartó tűzoltókocsit, és felugrottam a végére. Egy fogantyúba
kapaszkodtam, mint az ott lévő tűzoltók. Ám sajnos a tűzoltókocsi lerobbant, éppen Gomshil
előtt, a tűzoltók pedig ott maradtak, és megpróbálták megjavítani az autót. Annyira össze vol-
tam zavarodva mindezekről, hogy leugrottam a kocsiról, és elkezdtem futni a falu felé.

A sok házat számláló falu már lángtengerben állt. A tűzbe borult településen csak a gyerekek
és az öregek kiáltozását lehetett hallani. Mivel vásári nap volt, a felnőttek mind elmentek a
piacra, és csak a kisgyermek és az öregek maradtak otthon, mikor kitört a tűz. Mindezek
tetejébe minden háznál volt egy halom fenyőág. Az ágakat tűzifaként lehetett használni, és
mikor kiszáradtak, eladták őket. A házak olyan közel álltak egymáshoz, hogy nem lehetett
megfékezni a tűz terjedését. Mivel tél volt, a patak be volt fagyva, a kútvíz pedig nem volt elég
a tűzhöz.

Ösztönszerűen az jutott eszembe: "Mit fognak enni a helybeliek, ha leég a falu?" Anélkül,
hogy egy pillanatra is gondolkodtam volna, elkezdtem házról házra szaladni, és kihúzni a ga-
bonás zsákokat a kertek elülső részére. Azokat az ajtókat, amelyek be voltak zárva, mert a
tulajdonos nem volt ott, berúgtam, és kihoztam a házból, ami rizst vagy búzát csak találtam.
Pár óráig ezt csináltam, szinte öntudatlanul futkosva házról házra.

Amint berohantam az egyik házba, egy lányka meglátott, és könyörgött, hogy segítsek: "Egy
kisgyerek van abban a szobában." Bár a tűz már elérte a szobát, és sűrűn megtelt füsttel,

berohantam, és elkezdtem mindenfelé keresni a gyereket. De nem számított mennyire kerestem, nem találtam. Így hát nem tudtam mit tenni, kiszaladtam és szóltam a lánynak, hogy nincs ott a gyermek. Azt felelte: "Akkor talán elment valamelyik másik házhoz játszani." Összezávarodtam egy pillanatra ebben a szorongató helyzetben.

Az egyik házban egy faládára bukkantam, amelyben rizst tartottak, ám az ajtó túl keskeny volt ahhoz, hogy ki tudjam vinni. Ma sem tudom, hogy azért mert fiatal voltam, vagy valamilyen más okból támadt-e erőm ehhez, de kétszer belerúgtam a ház sárból tapasztott falába, és a fal kidőlt. A lyukon keresztül kihúztam a faládát, és leraktam a szabadba.

Órákon keresztül jártam így házról-házra a faluban, és kihúztam a pokrócokat, vagy a rizst, vagy ami kéznél volt. Az egyik házban egy ötven év körüli férfivel találkoztam. Láttam, hogy jön a tűz, de nem tudta, hogy mit csináljon, csak folytonosan azt ismételgette: "Vizet! Vizet! Vizet!" De semmilyen módon nem lehetett vizet szerezni. Így azután bementem és körülnéztem. Körülbelül húsz újonnan bevarrt zsák fogadott, amelyeket valószínűleg télre tettek el. Ahogy kinyitottam a kamra ajtaját, tele volt rizspalántákkal. A férfi felé fordultam, és elkezdtem kiabálni: "Uram! Siessünk, tartsa ezt gyorsan!" A férfi gondolkodás nélkül ott termett, és tartotta nekem a zsákot. Az összes rizspalántát ki tudtuk hordani, anélkül, hogy egyetlen egyet is hátrahagytunk volna.

Miközben házról-házra szaladgáltam, diákok százai jöttek a belvárosból, hogy eloltsák a gomshili tüzet. Teli vödörket adtak tovább egymásnak, a víz egy távoli víztárolóból származott. Azonban nem volt elég vödör, és víz hatástalannak bizonyult a kialakult tűzvész ellen. Így azután végül az egész falu leégett. Annyira kimerült voltam, hogy a végén elájultam. Később mesélték el nekem, hogy mikor elájultam, riporterek érkeztek az újságoktól és lefényképeztek. Pár nap múlva pedig Jung-II Park elnök is odajött egy helikopteren, és könnyeket ontott a hamuvá vált Gomshil láttán, azután elment.

ISTEN CSELEKEDTE EZT

Napokkal az eseményeket követően, az egyik kora reggel meglátogatott az a férfi, akinek a házából segítettem kihúzni a rizspalántákat. Hozott két doboz Blue Bird cigarettát, amelyik egy ismert márka volt akkoriban a felnőttek körében. Noha mondtam neki: "Uram, én nem dohányzom. Mért nem szívja el Ön?" – ő arra kért: "Miért utasítja vissza? ... Rendben van. Én hálából adom ezt Önnek, miért nem szívja el? Mert kicsi ajándék? Bár valóban nem sok, kérem, értékelje az őszinteségemet." Számomra még csak tartani is kellemetlen volt a cigarettákat, így hát azt mondtam: "Mivel én nem dohányzom, szívja el Ön." Azonban így válaszolt: "Nem, nem. Bár ez az ajándék nagyon kicsi, kérem, fogadja el, legközelebb pedig majd meghívom Önt

valamire." Olyan nagyon kért, hogy bár tudtam, hogy nem fogom elszívni a cigarettát, elfogadtam tőle.

Utána leültünk, és elkezdtem beszélgetni vele. Rájöttem, hogy ő Young-Mok Hwang testvér gazdája. Így amint Young-Mokról beszélgettünk, azt kértem tőle: "Nem arról beszélek, mikor nagyon elfoglaltak, hanem mikor nincs sok tennivaló: Lenne olyan szíves és megengedné Young-Mok Hwang testvérnek, hogy eljöjjön az Istentiszteletre?" Mivel nagyon hálás volt, azt mondta, hogy meg fogja engedni. Attól kezdve Young-Mok Hwang testvér részt vehetett a vasárnapi alkalmakon. Nem jött mindig, de havonta talán egyszer vagy kétszer eljött. A munkával teli nyári hónapok során voltak időszakok, mikor egyáltalán nem jött, télen azonban gyakran megjelent. Hálásak voltunk, hogy együtt lehettünk az alkalmakon. Mikor eleinte mondtam Young-Mok Hwang testvérnek, hogy jöjjön és vegyen részt a vasárnapi Istentiszteleteken, akkor mindez lehetetlennek tűnt. Azonban Isten vezetett engem azon a napon, mikor a tűzvész végigfutott Gomshilon, hogy elsőként rohanjak be a házakba, amit magamtól sosem tettem volna, és lehetővé tette, hogy találkozzak Young-Mok Hwang testvér gazdájával. Isten azért, hogy megadja, hogy Young-Mok testvér eljárhasson a gyülekezetünkbe, eljuttatott engem a gazdája házához, és lehetővé tette, hogy megtöltssem a zsákokat rizspalántákkal, és kihordjam az udvarra, azért, hogy megváltoztassa a gazdája szívét mindezekon keresztül. Mikor arra gondolok, hogyan munkálkodott Isten a tűzvész alatt, nem fejezi ki jól az érzéseinket csak az a két egyszerű szó, hogy hálásak voltunk.

ISTEN, AKI NÖVEKSZIK, ÉS ÉN, AKI KISEBBÉ VÁLOK

Miközben ezek az események történtek velem egymást követve, megtapasztalhattam Istent, aki vezetett engem, megnyitva az ösvényeket előttem. Azelőtt magamat nagynak láttam, Istent pedig olyan kicsinek. Ezért, ha nem csináltam valamit, nyugtalanul éreztem magamat, és idegessé tett volna Istenre hagyni a dolgaimat. Azonban ahogy telt-múlt az idő, Isten nőtt a szívemben, én pedig kisebbé váltam. Megtapasztaltam, hogy amint én eltűnök, Isten az, aki él és munkálkodik a szívemben.

Miközben Jangpaliban éltem, semmim sem volt. Fiatal voltam, ócska ruhában jártam, nem ettem rendesen, és nagyon szegény voltam. Mindazonáltal ahogy visszagondolok, közelebb voltam Istenhez, mint bármelyik másik időszakban; az Ő bőségében voltam, egy olyan állapotban, amelyben az Ő ereje folyamatosan élt és munkálkodott bennem. Így hát nem tudok mást mondani, mint azt, hogy az életem legáldottabb időszaka, amelyet sosem fogok elfelejteni, Jangpaliban volt.